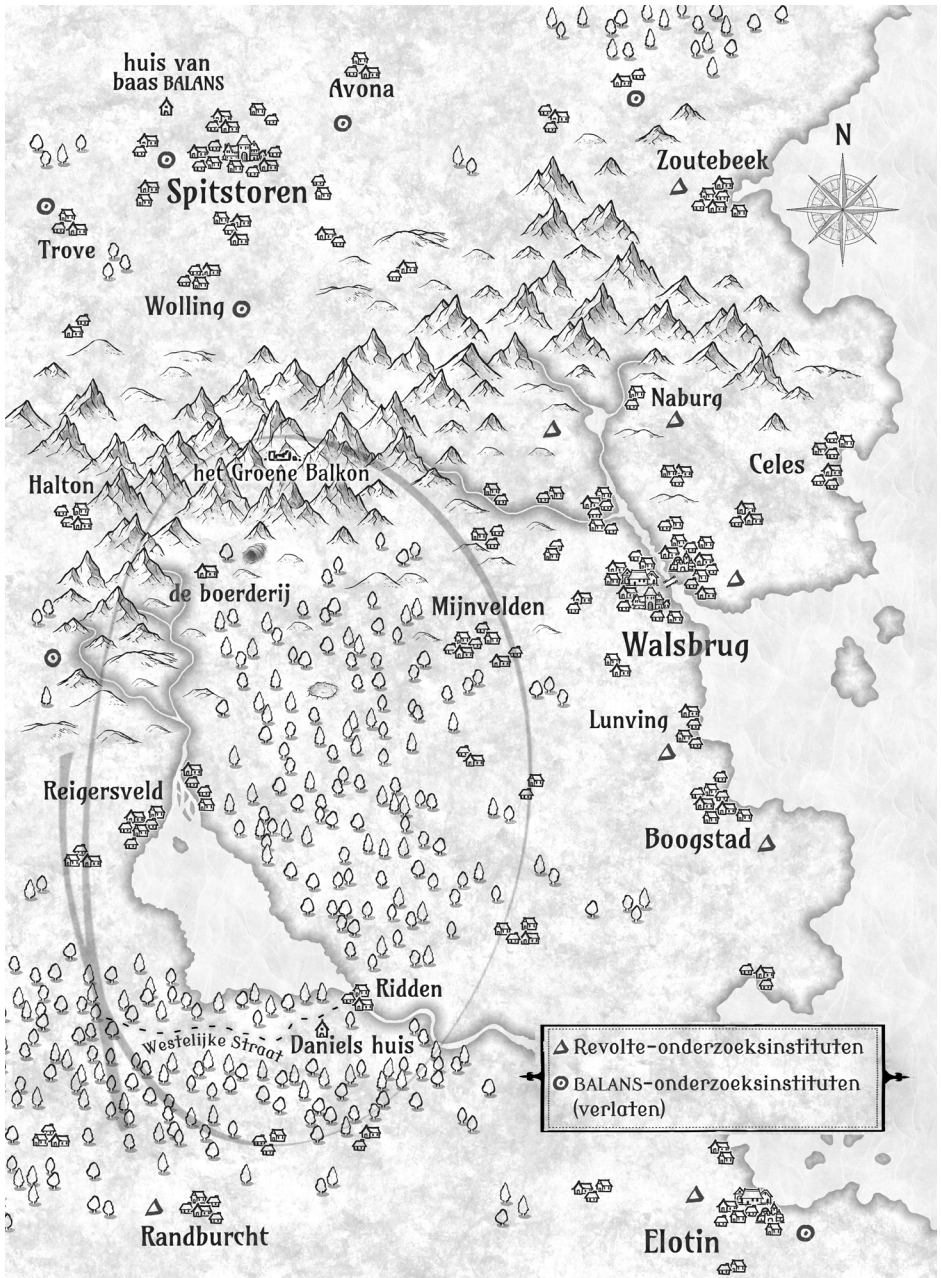

DE VERANDERING

E.M.R. KOOPMAN

Voor Mo, die al drie versies van dit boek
heeft gelezen. Hier is versie nummer vier.
Ik denk dat ik het hierbij laat.

Proloog

De oprijzing, 33 jaar geleden

De stad stonk naar rook. De eerste relschoppers hadden al naar vuur gegrepen. Idioten.

De Strateeg stond op de ene helft van het Grote Plein van Walsbrug. De andere helft van het plein bevond zich aan de overkant van een brede rivier die dwars door de hoofdstad stroomde. De twee stadsdelen waren verbonden door een brede, overdadig versierde brug, bomvol krullen en stenen bloemen. Een spuuglelijk ding.

Hij trok zijn kraag op tegen de snijdende wind. Enkele mensen die het nieuws van de geslaagde staatsgreep al hadden gehoord, hadden zich verzameld op de brug. Joelend. Dansend. Ze deden de naam 'Walsbrug' eer aan.

Bij het operagebouw, schuin achter de Strateeg, voerde zijn team de laatste personen in trucks af. De president gevangen-nemen was zijn prioriteit geweest, maar de Strateeg was grondig. Hij had ze allemaal te pakken gekregen. Hij spuugde op de grond. De verraders.

De Strateeg ademde diep in en uit. Hij had even afstand moeten nemen om weer zijn kalme zelf te worden na alles wat er daarnet gebeurd was.

Tijdens de voorbereiding van de missie had het doelwit al een speciaal plekje in het hoofd van de Strateeg gekregen. Die vuile leugenaar had zichzelf al veel te lang president mogen noemen. Jarenlang bedrog en corruptie. Allemaal in opdracht van BALANS, het machtigste bedrijf van het land. De man was puur ongedierte.

De Strateeg snoof luidruchtig en draaide zich om. Hij had zijn zelfbeheersing zonet in het operagebouw verloren. Iedereen had het gezien. Hij kreeg een knoop in zijn maag.

Toen hij met zijn team het balkon van de president op kwam stormen, had de man op zijn knieën achter zijn stoel verscholen gezeten. Het stuk verdriet had hem alleen maar met grote ogen aan kunnen staren. Met gespannen spieren en een rood aangelopen gezicht had de Strateeg zich tussen alle stoelen door gewurmd. De smeekbedes van de man hadden ervoor gezorgd dat hij hem zonder nadenken aanvloog. Brent had hem van de man af moeten trekken.

In de verte kwam een slungelig figuur zijn kant op rennen. Vlak voor hem stond hij stil en salueerde. ‘Het operagebouw is ontruimd, luitenant,’ zei Brent.

Hij keek de jongen aan, die meteen zijn blik ontweek. Bij andere mensen ergerde hij zich eraan, maar bij Brent niet. ‘Goed,’ reageerde hij. ‘Terug naar het team en dan door naar de Galerij.’

De Galerij was het gebouw waar de regering zat. Terwijl de Strateeg de taak had gekregen om de president op te pakken, had Nova Lager, de leidinggevende van hun coupe, de Galerij voor haar rekening genomen. Deze avond moest de hoofdstad in één klap van hen zijn. Aan de andere kant van het land zou op dit moment de baas van BALANS te grazen genomen worden.

Ze wisten waar hij was. Thuis voor een etentje met zijn vrouw. Ze vierden hun trouwdag, alsof er niks aan de hand was. Alsof de rest van het land niet gebukt ging onder zijn selectieve geneesmiddelenbeleid. De keuze wie blijft leven en wie niet zou nooit in handen mogen liggen van één persoon.

De Strateeg kreeg een bittere smaak in zijn mond. De onderzoeksinstituten van BALANS schoten al een generatielang als paddenstoelen uit de grond, maar na een aantal jaren werd er opeens aan de teugels getrokken. Waar het biologische en medisch wetenschappelijke bedrijf eerst heel vrijgevig met haar kennis en medicijnen was geweest, werd alles opeens schaars. Had je toch medicatie nodig, dan betaalde je de

hoofdprijs. Of je had simpelweg pech. En de regering keek passief toe. Na vanavond zou iedereen doorhebben waarom.

Hij rechtte zijn rug. Schouder aan schouder liepen de Strateeg en Brent terug naar het operagebouw. In de verte zag hij mensen stenen door een winkelruit gooien. Zodra de mensen hen spotten, sprintten ze er vandoor. De Strateeg verbeet zich. Vanuit zijn ooghoeken hield hij de jongen naast hem in de gaten. Brent had de mensen met argusogen en gebalde vuisten gadeslagen, maar had hetzelfde geconcludeerd als hij. Het zou nog jaren duren voordat het land weer rustig zou zijn. Deze kleine misdaden hadden nu geen prioriteit.

De jongen naast hem had potentie. Alle anderen hadden er als bevroren bij gestaan toen hij zichzelf daarnet niet meer in de hand had. Slapjanussen. Alleen Brent had hem tot de orde durven roepen. Toch had de jongen altijd moeite om hem in de ogen te kijken. Daar moest aan gewerkt worden, wilde hij Brent opleiden om tweede in lijn te worden.

De jongen had geen grote mond, maar als hij vond dat iets of iemand te ver ging, ging hij op zijn strepen staan. Een kwaliteit die de Strateeg zelf ook had en die hij boven alles waardeerde. Dat was ook de reden geweest waarom Nova de Strateeg als één van de eerste soldaten in vertrouwen nam toen ze achter de foute relatie tussen BALANS en de president gekomen was. Ze vertrouwde zijn morele kompas. De prijs voor die eer was zijn hardnekkige bijnaam.

‘Morgen verzamel jij het team, Brent,’ zei de Strateeg.

Brent keek hem met grote ogen aan.

Prima. Met kleine stapjes zou hij de jongen voorbereiden op zijn toekomst. ‘Jullie moeten door de stad patrouilleren en zorgen dat alles rustig blijft.’

Brent knikte. Hij leek nu al iets meer met rechte rug te lopen. Of leek dat zo, omdat die jongen zo verdraaid lang was?

‘Zonder mij,’ vulde de Strateeg aan. ‘Ik ga de laatste inlichtingen voor de beveiliging verzamelen, zodat Nova ons als interim-regering kan aankondigen.’

De Strateeg droomde al een heel jaar van de coupe, maar had nooit verder durven kijken. Daar kwam nu verandering in. Ze zouden het land en het leger gaan hervormen.

Tijd om het beter te gaan doen, nam hij zich stellig voor.

Hoofdstuk 1

De lucht in mijn longen brandt. Met elke ademteug dringt de pijn verder mijn lichaam binnen. Mijn ogen vliegen open en ik grijp naar mijn keel. Er is iets mis met de lucht. Ik houd meteen mijn adem in, maar het schroeiende gevoel blijft. Ik beseft dat het niet alleen in mijn keel zit, maar dat mijn hele lichaam raar voelt. Anders. Verkeerd.

Er zit amper kracht in mijn armen en benen. Toch weet ik moeizaam te gaan zitten. De wereld begint te draaien en mijn ogen hebben even nodig om te focussen. Schichtig kijk ik om me heen.

De zon is net ondergegaan. De eenzame lantaarnpaal verderop is niet aan. Ik zit in de berm van de Westelijke Straat, die van het dorp Ridden door het bos naar mijn huis leidt. Mijn fiets ligt naast me op de grond. Ik kan me niet herinneren dat ik ervan afgeslingerd ben. De Westelijke Straat zit vol kuilen, maar ik ben daardoor nog nooit op de grond beland. Laat staan bewusteloos geraakt.

Onbehagelijke tintelingen kruipen over mijn huid.

Doe niet zo paranoïde, Daniel, denk ik. Je bent gewoon hard gevallen.

‘Je denkt te veel na. Komt door die té grote fantasie van je, grote broer,’ zou Jonas gezegd hebben.

Ik leg mijn hand op mijn kloppende hoofd en er ontsnapt een kreun uit mijn mond. Wanneer ik door mijn krullen woel om de oorzaak van het gebonk te achterhalen, vind ik niets anders dan zand en blaadjes. Geen buil te voelen. Voor de zekerheid voel ik nog eens. Dan wrijf ik over de rest van mijn lichaam. Alles lijkt heel. Ik frons. Hoe kan dat? Voor mijn gevoel bijten er wel duizenden kleine naalden in mijn

spieren. Alles in mijn lichaam doet pijn. Toch lijkt ik geen kleerscheuren te hebben. Mijn met zweet doorweekte shirt plakt aan mijn huid. Ik ril.

Ik kijk naar mijn horloge en dan pas dringt de tijd tot me door. Het begint al donker te worden. En dat terwijl ik aan het begin van de middag van huis vertrokken was voor een boodschap. Mijn hart begint sneller te kloppen. Ik staar naar het late tijdstip alsof het me een verklaring kan geven van de gemiste uren. Ik had allang thuis moeten zijn. Onbegrip en paniek strijden om aandacht in mijn hoofd. Waarom is mijn broertje me niet komen zoeken? Jonas weet dat deze weg de enige route is die ik genomen kan hebben. Hij had me allang gevonden moeten hebben.

Dan merk ik de stilte op. Geen kwetterende vogels of het ritselen van kleine dieren tussen de blaadjes. Ik zit nog steeds op de grond, maar mijn hart blijft bonken alsof ik net een sprint getrokken heb. Jonas kan me niet zomaar vergeten zijn.

Er moet iets gebeurd zijn. Iets ernstigs.

De beklemmende stilte in het bos benadrukt dit. Ik probeer op te springen, maar de wereld begint weer te draaien. Ik klem mijn kaken op elkaar. Hier heb ik geen tijd voor. Ik moet naar huis.

Terwijl de wereld voor mijn ogen misselijkmakend heen en weer danst, strompel ik naar mijn fiets en zet hem rechtop. Er zit een knik in het voorwiel. Ook dat nog. Ik geef een trap tegen het wiel in een slechte poging hem recht te buigen. Het werkt niet echt, maar ik laat me niet tegenhouden.

Ik gooi mijn been over het zadel en begin te trappen. Ik houd het stuur zo stevig vast dat mijn knokkels er wit van worden. De duizeligheid maakt het lastig om me te concentreren. Het voorwiel wiebelt vervaarlijk heen en weer, maar dat heeft geen invloed op mijn snelheid. Ik focus mijn gedachten alleen op thuis. De bomen gaan zo snel aan me voorbij dat

hun vormen samensmelten tot een donkergroen geheel.

De weg maakt een flauwe bocht naar links, maar een kuil zorgt ervoor dat mijn stuur naar rechts zwaait. Ik kan nog net remmen, waardoor ik niet tegen de lantaarnpaal in de berm aan knal. Het is het markeringspunt voor mijn huis en het officiële einde van het dorp: de laatste elektrische lamp. Ik staar naar het ding. Ondanks de schemering brandt deze ook niet. Dat is raar.

Ik sta even stil en dwing mezelf om een paar keer diep in te ademen. Wat er ook aan de hand is, Jonas heeft er niets aan als ik mezelf een ongeluk bezorg.

Iets verderop bevindt zich links een paadje. Dat sla ik in. Met mijn rammelende fiets zigzag ik zo snel mogelijk tussen de bomen door. Ieder ander zou verdwalen of over een boomwortel struikelen, maar ik herken elk obstakel.

Er trekt een warm gevoel door me heen als ik de open plek in de verte spot. Bijna thuis. Toen het oog van mijn moeder vele jaren geleden op het huis viel, was ze meteen verkocht. Na mijn vaders overlijden hadden mijn moeder en ik onze ruimte nodig, dus verkozen we het bos boven het dorp. Ridder voelde te verstikkend.

Ik ben buiten adem wanneer ik eindelijk aankom bij onze opgeknapte plattelandswoning. Het is inmiddels donker buiten, maar er schijnt geen licht door de ramen. Ik frons en blijf aan de rand van de open plek stilstaan. Vreemd.

Ridder heeft, als een van de weinige dorpen, nog wel elektriciteit, maar ons huis ligt net te ver weg daarvoor. Al onze lampen branden daarom op olie. Zelfs al werken de elektrische straatlantaarns om de een of andere mysterieuze reden niet, wij zouden daar geen last van moeten hebben. Jonas moet ervoor gekozen hebben om alle lampen uit te doen.

Ik geloof mijn eigen redenering niet. Ik slik en grijp het stuur van mijn fiets nog steviger vast. Wees niet zo'n angsthaas, denk ik. Jonas heeft me nodig.

In een mum van tijd overbrug ik de afstand naar de voordeur. Mijn fiets smijt ik halverwege op de grond. Vlak voor de trap naar de veranda spring ik over drie grote bobbel in het gras. Ik dacht dat het hoopjes zand waren, maar als mijn voeten het gras weer raken besef ik dat het iets anders was. Ik vertraag mijn pas en werp een blik over mijn schouder.

Vossen. Dood. Alle drie.

Ik begin te rillen. Dat is niet natuurlijk, drie tegelijkertijd. Ik haast me bij de dieren vandaan. Met twee treden tegelijk vlieg ik de veranda op en open de voordeur. Op de staande klok in de hal is het vijf voor half acht. Dat betekent dat ik ruim vijf uur van huis ben geweest. Ik zet een paar passen naar binnen en ik stap over de plank die altijd kraakt. Het stille donker drukt tegen mijn oren.

‘Jonas! Ben je thuis?’ roep ik.

Mijn stem eechoot door de lucht tot in elk hoekje van het huis, maar niemand antwoordt. Alle energie van de rit hiernaartoe stroomt uit mijn lijf. Ik staar voor me uit. Jonas kan niet zomaar spoorloos verdwenen zijn.

‘Mam?’ prevel ik.

Ik weet dat ze op bezoek is bij mijn oom in Walsbrug, maar stiekem hoopte ik dat ze er plotseling wel zou zijn. Ik sla mijn armen om me heen. Het voelt niet goed om van elkaar gescheiden te zijn.

‘Pas goed op elkaar,’ zei ze nog, voor ze begon aan de lange wandeling.

Dat is mooi mislukt.

Jonas probeerde haar nog zover te krijgen om onze familiefiets mee te nemen, maar mam heeft dat ding altijd eng gevonden. Het frame is verroest en hij valt al bijna uit elkaar als je ernaar kijkt. Pap had hem dan ook al sinds de Oprijzing. Iedereen moest toen hun vervoersmiddelen en ander bruikbaar materiaal afstaan. Ons Revolteleger had spullen nodig voor de strijd tegen het biologische en

medische bedrijf BALANS. Gelukkig hoefde pap de fiets niet in te leveren, omdat die toen al te gammel was.

Met mijn duim wrijf ik over mijn arm, alsof ik mezelf gerust wil stellen. Het huis ruikt zelfs anders, zonder mam en Jonas. Geen brandende verfgeur of het geluid van pruttelende soep. Geen warm welkom met de opmerking dat een van mijn boeken weer eens in de weg ligt.

Ik haal diep adem en recht mijn rug. Er moet een aanwijzing te vinden zijn over wat er gebeurd is. Ik begin het huis te doorzoeken. Tijdens het lopen worden de steken in mijn benen heftiger.

Mijn maag trekt krampachtig samen bij de aanblik van de lege keuken. Er liggen aardappelen en een hoopje zanderige groentes naast de kookpitten. Jonas was dus al begonnen met koken, maar heeft het om de een of andere reden niet afgemaakt.

Ik haast me terug de hal in, langs de staande klok, naar de woonkamer. Het vuur in de open haard is bijna uit. Het gebrek aan hitte zorgt voor een kille uitstraling. Ik krijg er kippenvel van. Er zit niemand op de bank tegenover de open haard of aan de verweerde eettafel. Geen kletsende Jonas. Zelfs de radio in de hoek is uit. Ik staar naar het lompe ding, terwijl ik een brok in mijn keel krijg.

Mijn vader hield van het gemurmel van de radio op de achtergrond, iets wat mijn moeder heeft overgenomen. Ik was vijf jaar oud toen mijn vader overleed. Net oud genoeg om te voelen dat er iets aan de hand was, maar te jong om te begrijpen dat hij weg was. Jonas was toen nog te klein om te begrijpen wie we nu, dertien jaar later, nog steeds missen.

Ik kniel voor de radio op de grond, maar na het indrukken van een aantal knoppen krijg ik nog steeds geen geluid. Natuurlijk, dat kan er ook nog wel bij. Eerst alle lampen, nu de radio. Uit frustratie geef ik het ding een klap. Mijn vingers tintelen ervan. Er zijn niet veel radiozenders en de ontvangst

is vaak slecht, maar dit zijn de momenten waarop ze wél moeten werken. Nu ben ik afhankelijk van de wacht.

We zitten hier te ver bij Walsbrug vandaan, waar de regering en de leiding van het Revolteleger gevestigd zijn. De wachten zijn tussenpersonen en stellen iedereen op de hoogte als er problemen zijn.

Ik duw mezelf omhoog en geef de radio nog een harde tik met mijn voet. Hij geeft geen piep.

Ik storm de woonkamer uit en blijf besluiteloos voor de klok staan. Met mijn vingers roffel ik op het besneden hout. Jonas' kamer en mijn kamer bevinden zich recht boven de hal, dus het slaan van de klok houdt ons nogal eens wakker.

De grote wijzer raakt de zes en er klinkt een korte melodie van vijf tonen. Het geluid is oorverdovend in het lege huis. Ik spring verschrikt achteruit en voel mijn hart in mijn keel kloppen. Ik adem diep in door mijn neus om mezelf te kalmeren.

Mijn kaak verstrakt. Ik sta mijn tijd hier te verdoen met kinderlijke herinneringen. Ik moet door. Ik marcheer de trap op en kijk bij mijn eigen kamer en vervolgens bij mijn moeders kamer naar binnen. Niets. Niemand.

De volgende kamer in de gang is van Jonas. Ik ruk de deur open en zie één grote rotzooi. Al zijn kasten en lades zijn opengetrokken en de lamp, die normaal op zijn nachtkastje staat, ligt gebroken op de grond. Verstijfd blijf ik in de deuropening staan.

Ik zie dat zijn grijze slaapdeken ontbreekt. Jonas en ik gebruiken ze bij het kamperen, maar hij is al jaren niet zonder mij op pad gegaan. Met een zwaar gevoel in mijn maag loop ik verder naar binnen, terwijl mijn ogen de kamer afzoeken. Het lijkt alsof Jonas is gevluht. Maar waarom?

Ik bijt op mijn duimnagel en draai me weer om. Ik ben bijna Jonas' kamer uit, als een gekreukeld stukje papier mijn aandacht grijpt. Het ligt naast de gebroken lamp. Er is iets

op geschreven.

Ik gris het van de vloer en herken het handschrift van mijn broertje. De woorden zijn neergekrabbeld, alsof hij heeft geprobeerd sneller te schrijven dan zijn handen het potlood konden bewegen. Mijn ogen vliegen over het papier, maar daardoor duurt het even tot de absurde boodschap tot me doordringt.

Ik was buiten, hoorde schoten. Mensen in vreemde pakken met wapens slopen door het bos. Voelt niet goed. Ik ga naar Ridden. Hoop daar info te halen. Zie je daar. Jonas.

Mijn ademhaling stokt in mijn keel. Het bloed trekt weg uit mijn gezicht. Automatisch gluur ik door het raam naar buiten om deze sluipende pakken te vinden, maar eigenlijk hoop ik dat ik mijn broertje zie. Met alle lichten uit hebben mijn ogen zich aangepast aan het donker. Het grasveld rondom ons huis en zelfs de eerste meter onder de bomen is goed te zien.

Geen teken van de pakken of Jonas.

De adrenaline golft door mijn aderen en mijn spieren spannen zich aan. Mijn hele lichaam is klaar om te vluchten, hoewel er geen direct gevaar dreigt. Het enige wat ik zeker weet, is dat ik mijn broertje moet volgen naar Ridden. Ik kan weer terug naar waar ik vandaan kwam. Maar had ik Jonas dan niet onderweg moeten treffen? Misschien was ik al bewusteloos en heeft hij me niet zien liggen. Of zou hij door die pakken gedwongen zijn tot een sluiproute door het bos? Ik hoop dat er niets ergs gebeurd is en dat het allemaal een misverstand is.

Het vreemde gevoel dat ik heb sinds ik bijkwam naast mijn fiets begint luider te grommen. Het spreekt mijn hoop heel duidelijk tegen. Er is iets goed mis.